דיקדוק של הלשון הרוסית בשני חלקים (שם 1884) והוציא "בת-קול מרוסיה" בשנת 1888 ומילון רוסי-גרמני ל"בת-קול" זו בשנת 1895. הוא גם תירגם לגרמנית את הסיפורים הרוסיים המפורסמים "המנגן העיוור" ו"יום-כיפור" של המספר הרוסי החשוב וולאדימיר קורולנקו, ואף מאמרים הרבה פירסם בגרמנית בכל שאלות המדע והספרות.

מובן מאליו, שכאן אין מקום לדבר על חיבוריו ותרגומיו ברוסית וגרמנית; ואף לא על כל חיבוריו בעברית כדאי לדבר בפרטות. פחות או יותר כדאי לנתח את "בת-שבע", את "שירי שפת-עבר" ואת האפיגראמות שלו, שהן מצויות ב"חצים שנונים" ובכל שלשת החלקים של "שירי שפת-עבר", את "דברי ימי-רוסיה" ואת "היכל-הקודש".

נפטר בשנת 1902.

(עפ"י "היסטוריה של הספרות העברית החדשה" לד"ר יוסף קלוזנר).

יצחק למדן

יצחק למדן, (ה' בכסלו תר"ס / 7.11.1899 — תל-אביב, כ' בחשון תשט"ו / 16.11.1954). קיבל חינוך עברי וכללי ובשנות מלחה"ע הראשונה נותקו, הוא ואחיו, מהמשפחה והיו נעים ונדים ברחבי אוקראינה ורוסיה. שם היה עד לימי מהומה ולאחר מכן לפרעות-הדמים, שפגעו גם באחיו (ההקדשה לאחיו בשער "מסדה": "נר זכרון לנשמת אחי בר-הלבב ויקר הנפש, אשר נפל על אדמת אוקראינה בימות הטבח בישראל וציון על קברו, אשר לא אדע מקומו"). לאחר המהפכה ברוסיה התנדב לצבא האדום ולאחר מכן ברח בימי המהומות והפרעות והגיע דרך גלגולים מרובים ארצה ב-1920. בשנותיו הראשונות בארץ עבד בסלילת כבישים ובחקלאות בשומרון, בגליל התחתון, בעמק וביהודה (לאחרונה בבן-שמן) וכן בוועדת התרבות של ההסתדרות. ממחצית השניה של שנות העשרים בעבודות ספרותיות.

החל בכתיבתו בעיתוני הילדים ("הפרחים", "הירדן") ולאחר מכן החל לפרסם שיריו ב"השלוח" (תרע"ח). בארץ החל בפסיעותיו הראשונות ב"הדים", שבעריכת א. ברש ויעקב רבינוביץ והיא האכסניה שבה נתקשר ביותר ואף ראה אותה כדוגמה, אם גם בנסיבות אחרות, ל"גליונות" שלו. עורכי "הדים" הם גם שהוציאו את ספרו הראשון, הפואימה "מסדה" (תרפ"ז. מהדורות מרובות עד ימינו אנו), בה ביטא את רחשו-רחש דורו, שעולמו נטרף באימי הפרעות ודרכו למסדה במסלול, ש"אין לשנות מהלכו", תוך קיום רציפותה של השרשרת. ברנר.